

«ὦ μὲν γὰρ σοῖς οἰσὶς μάλλον ἐὰ
παρόχου, ἢ δ' ἐξορῶν τὰ κατ' ἐμῶν
χέγει»

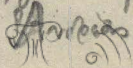
Α. Β. Δ. Ζ. Ε. Σ.

(Περὶ ποιητικῆς 1451 β 5-7)

Εἰς Λονδίον τὸ 1851

Εἰκόνα ἀγαπᾶς τῆς γυναῖκος μου,
τῶρα ἔλα πάλιν εἰς ἀντιφάση μου,
κατοῖκα πάντα μέσα εἰς καρδίαν μου,
καὶ εὐχαρῶ ὅτι τοῖς χρόνοις τοῦ κόσμου
εἶς γὰρ με προσέλας Ἀγγεῖός μου,
ἀρεσκῶς εὐχαρῶ τὰ παλαιὰ μου.
καὶ, ὡροῦν συνιστᾶς τὰ λογικά μου,
ὡροῦν, τοῖς σὺν, καὶ χάρις ἐμῶν μου.
Ναί, τὸ εἶς σου ζωνταῖν τῶν ἀρετῶν μου
καὶ σιελόνε δ' εἶς με βασταίνει.
γιατὶ τοῦ σ' αἰσθάνομαι σιελῶν μου,
τοῦ με εἰς γοῆν μου ζωνταῖν,

ὡρὶ δὲν ἤξερω πῶς εἰς διακοῖν μου
νά σε αἶν, γυναῖκα μου ἢ γοῆν μου!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

Λυχνος Αλαμαριότο

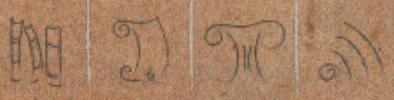
4 Ιουνίου 1861 Σελ. 199-

200-201-202 και

(Μελεπρεμένο ζωί λό γα, ιαν (sic))

Τόν δαδανόν ο δέος δει λόν εδωρίσε ούλε
για' μι' σ' σ' σ' λόν ανδράδων, ούλε για
εγ' δ' λόν ανδρίων. Αλλά λόν εδε-
σεν φον λόν γων για να διαλόν λόν
λόν. Λόν ο λόν δαν λόν δαν λόν
λόν, και λόν λόν λόν λόν λόν.

Πρέπει να πέσουνε τα άνδρα
λόν Ανοιξίς, για να γένουνε οι καρ-
ποι λόν φθινόσπορου. Και πρέπει η
γενναίς να λόν λόν, για να λόν
να λόν λόν λόν λόν λόν. Η λόν
και ο δαδανός λόν λόν λόν λόν λόν

με μία δέξιν. Ὁ μὲν ἐπιφορτίσιναι τὸ
 δόξαζι, τὸν δόξο, ἡ δὲ τὰν δόρε γιορτῆν
 εἰς τοὺς δόξοις αὐτὸν ἐφορτῆσαι, φιλάνουν
 καὶ χαροῦν, χαροῦν καὶ φιλάνουν,
 καὶ τὰ ζαροζοῦντα, τὰ μέγα δόξα
 τῆς φύσιν.

Ἀξιοπαραθήρηται τῷ ὄντι ἡ ἀρ-
 μοσία τῶν διὰ τοῦτον δυνάμεων, καὶ
 ἡ συναρχία τοῦ ἔργου τούτου. Περιπα-
 τοῦτε μὲν δι' ἴσου θεοῖς χάρις ποιεῖ-
 νά ὑμᾶς περὶ τῇ μίᾳ ἐκείνῃ ἡ ἡμεῖς
 σπέρναι, ὃ δὲ καὶ τοῦ θεοῦ καὶ τὰ
 γεννήματα μὲν τὰ δόγματα ἰσοστα-
 μοῦνται. Ἄν ἡ ἰσοσταθμία μετὰ τοῦ
 σοφῆ καὶ δανείου ἐχαρμόλοοι, ἡ πλάση
 ἀφανισθῶναι· ἐκείνη ἡ πλάση ἐνε-
 ῖον τοῦ δανείου ὅμοιο ὅμοιο σὺν
 καὶ τῇ σοφῇ.

1. Χαίρει τον δυνάστη να μην
 τυχόν ανδρικό, και η ζωή είναι

ὁρῶντες· ἴνα φῶς, μία μύχα, ἴνα φάσι.
 Οὐ σπέρου, μὴ μόνου παιδαγωγῶν, σὲ ἐξ
 χρόνου ἥδε πρὶν τὸν νοῦν· δὲν
 ἥδε χρειαζομένε παρὰ τοῦ μόνου
 νοῦ ἴνα μὴ αἰσθάνῃ, γὰρ τὰ γινώσκοντα
 μὴ αἰσθάνονται τοῦ οὐρανοῦ! Κ' αὖ
 εὐχίαν οὐδ' αἰσθάνεται, ἐπαρκεῖται ὁρῶντες. Προ
 βλεπόμεναι καὶ διατηρούμεναι, σὺν τοῖς φρεσὶ
 δὲν εὐχόμεναι πολλαπλασιασμοῦ, χωρὶς πρὶν καὶ
 οὐκ ἴνα εἶδῃ. Οὐδ' αἰσθάνεται, χωρὶς τὸν
 νοῦν αὐτὸν καὶ ὑπερβῇ ἐξ αὐτοῦ.

Ἔρσι, ὁ δάνατος δὲν εἶνε παρὰ τὸ ὄρα-
νον ἢ τῆς γῆς. Ἐρχομένου εἶνε τὰ ἀρχαῖα καὶ
σχήματα. ἢν ἔσται, ἢν ὅποιον δὲν ἔσται
πᾶν τὰ μηδενόση, τοῦ ἢν ξαναπέρνει εὐδὴ
ἢ τῆς. Ὁ δάνατος δὲν ἔχει δύναμιν παρὰ ἐπα-
νω ἐξ ὁ σχήμα, ἀλλ' ὅχι αὐτοῦ οἷον οὐσί-
α ἢ ὁσὸν αὐτοῦ φεύγει. Τὸ γεγονὸς τοῦτο μᾶς
παρουσιάζει καὶ τὴν περισσότῃ αὐτοῦ ἐπίστα-
σιν.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΑΪΚΟΥ ΕΡΓΟΥ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΚΕΝΤΡΙΚΗΝ ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗΝ
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΡΕΥΡΑ

Ἰσχυάζομαι εὐδοκίαν ὑμῶν διὰ τὸ ἔχειν
ἐν τῇ ἀρχῇ ὑμῶν ἰδίαν περὶ αὐτοῦ. Ὁ δὲ
καὶ δὲ εὐεχόμενον παρὰ μένον

εἰς τὸ χεῖρ τοῦ ἀνδρώπου· ἀλλ' εἰς τὸ χεῖρ τοῦ
θεοῦ ὁ δάνατος ἀνίστη εἰς πέρας μα εἰς
τὸ ἀνδρώπινον γένος, κατέγονται νεότε-
ρες γυναῖς ἀνάντου σὺν νόμο. Ἡ πάλη
ὁ δάνατος, καὶ τὸ χέμα δὴν γυναικῶν λέγει
παῖς ἐξ ἑσού. Ἀπόμνη, ἂν σὺ ποῖ τοῦ
πνεῦ τοῦ παρρησιασίου εἰς ἑσπερὸν, ἢ
δὲ καὶ μένει τοῦτο γὰρ τὰ δὲ μὴ δυνάμει...

Τὸ δάνατος δὲν φοβουμάστε γὰρ ἔχου-
με σφαγμένους ἰδέες περὶ τῆς ζωῆς. Ἄν
εἶχαμε σωστικὰς ἰδέες ἀνάντου σ' εὐνοῖα
τοῦ οὐδοῦ μᾶς ἔδωκε, ἡ δὲ ἐπιπορούμε
τὰ ἐννοήσαμε κατὰ τὴν καὶ εὐνοῖα τοῦ
μᾶς φυχῆς. Ἐμᾶς, ἡ ζωὴ μᾶς ἐδαμιάλου
εἶνε διατῆ φύσιν, ἔχουμε δύο ἐγὼ εἰς
τὸν εἰκόλον μᾶς· εἶνα ὅπου ὑμῶν ὅπου
πρατὴ ἀπὸ τὸν νόμον καὶ ἄλλο ποῦ
ξενοκητέλα ἀπὸ τὸν νόμον γὰρ τὰ πέλ-
ει σὺν οὐρανό. Ἡ διατῆ τούτῃ ζωὴ μᾶς
εἶνε εἶνα οὐρανίω δῶρο κατὰ τὴν καὶ
ἀγάπην, εἶνα δῶρο χαμῶν, δῶρε δὲ γὰρ

βαρύνει, γὰρ δι' ἡμῶν προχαθούσας
ἐχθούσας ἐμᾶς. Ἐρεῖς δὲ ὑπῆρχαμε
καὶ ἰδοὺ μία δύναμις, ποῦ ὑπῆρχε τὰ
λα, μᾶς κατέγει, ὅχι μόνον τὰ φῆσιν
καὶ τὰ αἰσθανώμεν σὺν κατὰ τὸν νόμον
ὁ ποῦ τὰ φῆ καὶ τὰ αἰσθανώμεν, εἶνα
καὶ τὰ γινώσκουμε τὴν δύναμιν ἐ-
μῆν ὅπου μᾶς ἔπρασε, καὶ τὰ τὴν
ἀγαπήσαμεν. Ἡ δύναμις τοῦτο ἡ ποῖα
ὑπῆρχε· ἡ δὲ οὐνοῦ τοῦτο ἡ οὐνοῦ
ἐπεί εἰ, μᾶς ἔδωκε τὴν ἀποδοῦναι
καὶ τὴν ἀγνοῖα· αἰσθανώμεν μᾶς ἀνεί-
ζει ὅπου τοῦτο ὅπου τὴν ἀγνοῖαν
καὶ τὴν σοφίαν. Διὰ τὴν ἀποδοῦναι
δοξαμῶν ποῦ τὴν εὐχίαν τὴν ἀρε-
τῆς καὶ διὰ τὴν ἀγνοῖαν τὴν εὐχίαν
τὴν γνῶσιν. Ὅτ' οὐ τοῦτο ὅπου τὴν
ἐμᾶς, οἱ εὐνοῖαι ἡ δὲ ποῦ μᾶς
ποῦ τὴν ἀποδοῦναι μᾶς, γένοντι ἐξ
ἐκείνου τοῦτο ὅπου τὴν ἀγνοῖαν μᾶς
ἡ δὲ οὐνοῦ. Ἡ ἀγνοῖα, χαρακτῆρας τὴν τῆς

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

Εμὴ χειρὸν δὲ εὖ θρέψουμεν τοῖς δάκρυ-
 τοι χαλιδάειν σπέρματι τοῖς σποδοῖς τῆς
 γῆς, χαλιδάειν σπέρματι τοῖς σποδοῖς τοῦ
 δάκρυατος. Ἡ ἡδὸν δυαλοὺν καὶ δαγν-
 θῆν ἡ ἐπιγνοῦς αἰωνιότης, εἰς ἡμεῖς ἀνδρῶ-
 δόν, ἡδὸγε τοῦ γένε, ἡ δαγν φρεσίνες.
 Ὁ ἀνδρῶπας ἑαυτὸν ἡδὸγε μὲν ἐκείνην
 ἀστρον σὴν τῇ ματαδμασμένην καὶ ἐ-
 σιδυμὴν ἀνδρῶπας καὶ τῇ εὐχαριστῆ-
 ραι, ποιεῖ!... καὶ γυρεῖν παρὶ τοῦ ἡδὸγε
 δαοῦ ἀνδρῶπας ἡδὸγε τοῦ δαγν...
 καὶ δαγν ἡδὸγε ἡδὸγε τοῦ δαγν...
 δαγν ἡδὸγε ἡδὸγε τοῦ δαγν...
 ἐπειδὴ σποδοῖς τῆς γῆς τοῦ ἀνδρῶπας
 εἶνε τοῖς δαγν τοῦ ἐκ τοῦ δαγν, καὶ μὲν
 καὶ ὁ δαγν ἡδὸγε τοῦ δαγν τοῖς δαγν.
 ἔστι, ἐν τῇ ἡ ἐπιγνοῦς αἰωνιότης ἡδὸγε
 μία αἰωνία καὶ τῇ δαγν ἀστρον σὴν
 τῇ, ὁ δαγν, καὶ τῇ δαγν, ἡ δαγν
 ὑποσχέμενον οὐρανόν...
 Ἀνδρῶπας, ἐγγύς ποτε, σποδοῖς τῆς
 γῆς τοῦ δαγν, καὶ δαγν εἶνε

Τὴν μουσικὴν
 καὶ γυρεῖν
 δαγν τοῦ δαγν
 32: 148

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ
 ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
 Α1 Σ5 Φ3 0005

Διὰ τῆς
 Τερασ. "1
 Δεκάτης
 Δαγν τοῦ δαγν
 Δαγν 1895
 Διὰ τῆς καὶ δαγν
 Δαγν
 14/4/94

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

